

8/5

honom — trots biståndet från Churchill och Beaverbrook — att avstå från kronan då han inte ville avstå från mrs Simpson. Flera av de projekt med vilka kungen sökte värja sig — det morganatiska äktenskapet, försvarstalet i radio, ett självständigt framträdande mot regeringen — verkar diletantmässiga. Men i många detaljer är framställningen utomordentlig. Oviljan mot Baldwin kommer lysande fram i beskrivningen av dennes ständiga knäpanden med fingrarna, hans i förhållande till kroppen alltför lilla bil — en ominös svart skalbagge —, hans gemytligt larviga moralpredikningar. Som huvudfiende jämte Baldwin skymtar ärkebiskopen Lang, servil, skicklig och lömsk. I vad mån prinsens amerikanska hjälpredda är ansvarig för dessa glanspunkter och för bokens utmärkta stilistiska utformning över huvud vet man inte.

De senaste femton åren, livet med Wallis som hertig av Windsor, är inte med i boken. Men tonen i boken, porträtten och sättet att se på det förflutna skulle snarast tyda på att de verkligen "efteråt levde lyckliga i alla sina dagar".

HERBERT TINGSTEN

Justitieministerns försvar för åtalen

i Kejneaffären är, mildt sagt, föga övertygande. Det består väsentligen i påpekandet att vissa artiklar i Arbetaren skulle bli fria från åtal genom preskription, därest utredningen i Kejneaffären avvaktades. Men det finns ju tillräckligt med artiklar att åtala ändå, och fullständighet i fråga om antalet åtal är ju redan omöjlig, eftersom många artiklar av likartad beskaffenhet faller inom preskriptionstiden.

Detta är emellertid relativt oväsentligt. Vad som främst kritiserats är ju att regeringen, efter att ha tillsatt en kommis-

sion för undersökning av affären, nu uppträder som "part i målet", för att begagna hr Zetterbergs eget uttryck. På denna punkt finns blott anledning att helt instämma med Vilhelm Mobergs uttalande i Handelstidningen: "Om justitieminister Zetterberg i sin åtalsaktion är i samförstånd med k. m:ts regering och alltså i realiteten företräder denna, så har Sveriges regering därmed ovedersägligen inträtt som part i Kejnemålet och solidariserat sig med statsrådet Quensel. Och det är icke brukligt att någon av parterna i ett mål också avkunnar domslutet."